



בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 48881-12-15

בפני כב' השופטת רות אטדגי-פריאנטה

התובע

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד גילי יאסו

נגד

הנתבעת

אלמוני

ע"י ב"כ עו"ד חגית אלוש

פסק דין

לפניי תובענה כספית בה עותר התובע לחייב את הנתבעת בסכום של 250,000 ₪.

רקע בתמצית והעובדות שאינן שנויות במחלוקת:

1. התובע והנתבעת (להלן: "הצדדים") ניהלו מערכת יחסים ממנה נולדו שתי קטינות:
XXX ילידת 2013
XXX ילידת 2014
2. תחילת ההיכרות בין הצדדים החלה בשנת 2010.
באותה עת התגוררה הנתבעת ב-XXX והנתבע התגורר עם הוריו בביתם ב-XXX.
3. התובע עלה ארצה לטענתו, בשנת XXX (עמ' 10 לפרוט', ש' 6) והנתבעת עלתה בשנת XXX.
4. ביום XXX נחתם הסכם לרכישת דירה ברחוב XXX ב-XXX (להלן: "הדירה"), עליו חתומים הנתבעת והמוכרים, תמורת סך של 540,000 ₪.
(להלן: "הסכם הרכישה").
אין חולק כי הזכויות בדירה רשומות אך ורק על שם הנתבעת.
5. אין גם חולק כי לצורך רכישת הדירה, נטלה הנתבעת משכנתא על סך 342,000 ₪, הכוללת בחובה מענק זכאות כעולה חדשה בסך של 282,000 ₪.



בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 48881-12-15

שווי ההחזר החודשי החל מ – 15.4.2014 ואילך עמד על הסך של כ – 400 ₪ (ר' נספח ב' לתצהיר הנתבעת) ומשולם ע"י הנתבעת.

6. אין חולק כי מאז הורחק התובע ע"י משטרת ישראל ביום 14.1.2015, לא שב הוא להתגורר בדירה.

7. אין חולק גם כי בכל תקופת היכרותם של הצדדים עד להרחקתו של התובע מהדירה ואף לאחר מועד רכישת הדירה, המשיך התובע להתגורר בבית הוריו בפתח-תקווה ונהג להגיע לדירה רק בסופי שבוע.

טענות הצדדים בתמציתן:

8. טוען התובע כי הדירה נרכשה מלכתחילה במשותף ונרשמה על שם הנתבעת בלבד אך ורק לצורך קבלת המענק המגיע לה כעולה חדשה, תוך שנתן בה אמון מלא כי אין ברישום בפועל על שמה של הנתבעת בלבד כדי לשלול את חלקו בה. עם זאת, היות ולדבריו "אין הוא מעוניין לכפות שותפות במקרקעין על מי שאינה רוצה בו כשותף, התובע מסתפק בכך שהנתבעת תחוייב להשיב לו את הסכום של 250,000 ₪ בתוספת ריבית והצמדה מיום 2.3.2014, שזה המועד בו התובע העביר את התשלום האחרון בסך 80,000 ₪". (סעי' 23 לכתב התביעה).

חרף האמור, עותר התובע כסעד **חלופי**, להצהיר על בעלות משותפת בדירה תוך חיוב הנתבעת בדמי שימוש ראויים.

אומר כבר עתה, כי משהוכתרה התובענה כתובענה כספית בלבד ומשאת עיקר יהבו הטיל התובע להוכחת טענתו בדבר חובתה של הנתבעת **להשיב לו** את הסכומים אותם שילם הוא לטענתו, לצורך מימון רכישת הדירה, כאשר במהלך כל הדיונים לא עמד כלל על עתירתו החלופית, לפיכך אין בדעתי להידרש לסעד החלופי לו עתר. אוסיף כי אף התובע בחקירתו הדגיש כי עותר אך ורק לסעד הכספי של השבת הכספים, תוך שהבהיר כי אין לו כל עתירה ביחס לדירה (עמ' 67, ש' 32-27), וכדבריו: "מה שהוצאתי, את הסכום שלי שתחזיר לי. הבית זה שלה, זה בית שלה והוא רשום והכל" (עמ' 68, ש' 4-5).

אדרש איפוא לסוגיה הכספית בלבד.



בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 48881-12-15

9. לטענת התובע, את כל ההון העצמי הנדרש לתשלום, בסך של כ – 200,000 ₪, (שווי הדירה בניכוי המשכנתא) שילם הוא ממקורותיו בלבד, אליו הוסיף סך של 50,000 ₪ לתשלום דמי תיווך, שכ"ט עו"ד ותשלומים נלווים "הקשורים לדירה".

10. הנתבעת מכחישה מכל וכל את טענות התובע בדבר כוונת השיתוף בדירה, ולטענתה אף "אם סייע לה, פה ושם, הרי שעשה זאת מתוך כוונה ליתן מתנה בלבד". כך או כך, לטענתה, היא זו אשר מימנה את מלוא תמורת הדירה, מכספים שחסכה ובסיוע בני משפחתה.

דיון והכרעה:

אומר כבר עתה, כי לאחר שעיינתי בכתבי בי-דין המונחים בפניי, ושמעתי את עדויות הצדדים בפניי, באתי לכלל מסקנה כי דין התובענה להידחות משלושה נימוקים מרכזיים:

העדר עילה:

11. התובע כאמור ביסס את עילת התביעה כעילה כספית בלבד, חרף שלטענתו זכאי הוא להירשם כבעל מחצית הזכויות בדירה, נשוא התובענה. בסיכומיו, התובע טוען כי הבסיס למתן הסעד ההצהרתי נובע מחוק יחסי ממון היות והדירה נרכשה במהלך נישואיהם של הצדדים או לכל הפחות במהלך חייהם המשותפים כבני זוג. דא עקא, שטענה זו לא הועלתה כלל באף אחד כתבי בי-דין הקודמים. לא נטען ולא הוכח כי הצדדים אכן היו נשואים ואין חולק כי בפועל מעולם לא נרשמו הם כנשואים במשרד הפנים. כל שנטען בכתב התביעה היה כי "בשלב מסויים, לאחר לידת הבת הבכורה, החליטו הצדדים לרכוש דירה במשותף". (סעי' 5 לכתב התביעה). ברי כי אין די בהולדת בת משותפת (נכון לאותה עת), כדי להוכיח את כוונת השיתוף בדירה וספק אם גרסה זו הייתה עומדת, לנוכח הודאתו בעדותו שלפיה, מלכתחילה לא פנתה אליו הנתבעת בבקשה לסייע במימון, אלא פנתה להוריה, וכדבריו: "היא סמכה כל כך על ההורים שלה ואמרה, אתה כרגע, אני לא צריכה אותך בכסף, בהוצאות, אני צריכה לקנות לבד. אמרתי בסדר. את רוצה? בשמחה!" (עמ' 18 לפרוט', שי' 22-24).



בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 48881-12-15

משמע: אליבא לגרסתו מלכתחילה לא התכוונה היא לשתפו ברכישת הדירה, והוא מאידך, לא התכוון להשתתף במימון הרכישה ועל כן "שמח" ולא העלה כל התנגדות לפוטרו ממימונה.

כך או כך, כפי שהובהר לעיל, יהיו נימוקיו אשר יהיו, התובע "וויתר" על הסעד של מתן פסק דין הצהרתי ועתר רק לסעד הכספי. ברם, אין כל פירוט מנין נובע הסעד הנטען, ומכוח מה מחויבת הנתבעת להשיב לו כספים ששילם – ככל ששילם – עבור רכישת הדירה, בין אם מכוח חוק החוזים (הלוואה/הסכם וכיוצ"ב), בין אם מכוח חוק עשיית עושר ולא במשפט ובין אם מכוח כל דין אחר. די בהעדר פירוט העילה כדי להורות על סילוק התובענה על הסף.

12. אף אם תמצוי לומר כי מקור החיוב בהשבה הינו מכוח חוק עשיית עושר ולא במשפט – וכזה לא נטען – לא מצאתי ליתן אמון בגרסתו כי נשא בתשלום כלשהו עבור מימון רכישת הדירה, נוכח שינוי גרסאותיו, הפרכות הרבות בהן, כבישת עדויות, העדר הסבר נאות לשינוי בגרסאותיו ותשובותיו המתפתלות – כפי שיובהר להלן.

העדר ראיות וחילופי גרסאות:

13. התובע ביקש לבסס את ראיותיו על חסכונו שצבר מהכנסתו אשר הייתה, אליבא לגרסתו, גבוהה דיה כדי לאפשר לו לחסוך סכומים נכבדים אשר שימשו למימון רכישת הדירה. כך למשל, פירט את סכומי החסכונו שצבר במהלך השנים, משנת 2012 ועד לשנת 2014. לטענתו, בשנים שקדמו למועד רכישת הדירה, נהג לחסוך מידי חודש בחודשו סכום של 4,000 ש"ח באמצעות שתי הוראות קבע: האחת על סך 2,112 ₪ והשנייה על סך 2,000 ₪, ומחודש 02/13 באמצעות הוראת קבע אחת על סך 4,000 ₪. כל הכספים הופקדו ל – "פקדון לחסכון". מדפי החן אשר צורפו לתצהירו עולה כי אכן מחודש 10/12 ועד לחודש 01/13 הופקדו שני הסכומים הנטענים בשתי הוראות הקבע ומחודש 03/2013 הופקד סך של 4,000 ₪ לפקדון. (לא מצאתי כי הופקד סכום זהה מחודש 04/13 ואילך).

מוסיף התובע וטוען, כי נהג למשוך מחשבונו כספים במזומן, בסכומים הנעים בין 1,000 ₪ ל – 2,500 ₪ אותם שמר, לדבריו "בצד", וזאת החל מחודש 10/12 עד לחודש 10/13, ומחודש 1/13 עד לחודש 11/13.



בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 48881-12-15

לא מצאתי כי יש בראיות אלה כדי להוות תמיכה לטענתו כי כספי המשיכות הנטענות שימשו לצורך מימון רכישת הדירה, ולכל היותר ניתן ללמוד מהן כי חסך כספים במהלך השנים, להבדיל מהטענה בדבר העברת אותם כספים לצורך מימון רכישת הדירה.

ודוק: בחקירתו הודה התובע כי נהג לסייע להוריו, הן בתשלומי המשכנתא שרצח על דירתם, והן בתשלומים שונים כגון: תשלומי ארנונה, חשמל, כלכלה וכיוצ"ב ... בסכומים הנעים בין 2,000 ₪ ל – 3,000 ₪ לחודש (ר' עדותו בעמ' 12 ו – 13 לפרוט'). כן העיד כי נהג למסור בידי הנתבעת, מידי סופ"ש בו נהג להגיע לב"ש, סכומים הנעים בין 1,000 ₪ ל – 3,000 ₪ לצרכי פרנסתה ופרנסת בנותיהן המשותפות (עמ' 19 לפרוט'), כאשר את הסכומים הללו הביא בידיה במזומן (עמ' 20 לפרוט').

כן הודה כי משך את הסכומים הנטענים בסך 10,000 ₪ כל אחד (בחודש 1/14) כדי לסייע לנתבעת (עמ' 28 לפרוט') וזאת בניגוד לגרסתו בתצהירו לפיה סכומים אלו אף הם שימשו כחלק מ "הקפיטל ההוני", ממנו מימן התשלומים השונים לרכישת הדירה. עוד הודה התובע כי מחשבונו ירדה הוראת קבע לפרעון תשלומי המשכנתא על הדירה של אחותו, אם כי לטענתו השיבה היא לו את הסכומים הללו לחשבונו (עמ' 14, 15). עם זאת, לטענתו, החל מחודש 3/13, ביטל הוא את הוראת הקבע חרף שהסיבה שבגינה חויב חשבונו מלכתחילה הייתה עקב מצבה הכלכלי של אחותו שאיננה עובדת, שבגינה אף חתם לה כערב למשכנתא שנטלה (עמ' 14, 16).

יוסף כי עפ"י תדפיסי הח-ן שצורפו, השתכרותו הגיעה אז לסך של כ – 7,300 ₪ בלבד.

לא מן הנמנע איפוא כי כל סכומי המשיכה הנטענים, שעל בסיסם ביקש התובע להוכיח את פרעון התשלומים למימון רכישת הדירה, בוצעו לצרכים כאלה ואחרים, שאינם קשורים לדירה.

14. הסכומים היחידים שהיה בהם כדי לתמוך לכאורה בטענתו כי העביר חלק מהכספים שחסך לטובת רכישת הדירה, הינם סכומי המשיכה הנטענים בסך של 66,000 ₪ ו – 77,000 ₪ אשר התבצעו כיומיים בלבד לפני מועד החתימה על הסכם הרכישה. דא עקא, חרף סמיכות הזמנים, לא מצאתי כי יש בהם כדי להוות ראיה לנטען, וזאת לנוכח ריבוי הגרסאות, הסתירות והפרכות הרבות בגרסאותיו השונות.

ראשית, ספק רב האם בכלל נמשך הסכום של 66,000 ₪ או שמא הוחזר הוא בו ביום לפקדון:



בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 48881-12-15

בכתב התביעה לא באה כלל לידי ביטוי הטענה בדבר המשיכות בסכומים הנטענים.

התובע הגיש שלושה תצהירי עדות :

הראשון – ביום 23.1.2017.

השני - ביום 4.12.2017.

השלישי – ביום 13.2.2018.

בתצהיר הראשון שהוגש ביום 23.1.2017 – אוזכרה זו לראשונה הטענה בדבר משיכת סך של 70,000 ₪ בלבד (סעי' 15).

רק בתצהירו השלישי, שהוגש כעבור למעלה מ- 3 שנים לאחר הגשת כתב התביעה, אוזכרה לראשונה המשיכה הנוספת בסכום של 66,000 ₪ מח-ן הפקדון.

לא ניתן כל הסבר מדוע לא ציין הוא את המשיכה הנוספת, בסכום בלתי מבוטל, בכתב תביעתו ולמצער בתצהירו הקודמים, חרף שזו התבססה על תדפיסי חשבונו אשר צורפו אף הם לתצהיר הקודם.

לא זו אף זו: רק בתצהירו השלישי צורף אישור על **משיכת הסך** של 66,000 ₪ במזומן בסכום הנטען.

זאת ועוד: מתדפיס הח-ן עולה כי באותו יום בוצע זיכוי ב"פקדון" על סך 66,049.89 ₪.

לטענת הנתבעת, משהוחזר הסכום לפקדון, הרי שאין בכך כדי להוות ראיה על עצם משיכת הסכום הנטען.

כשנשאל על כך, השיב תחילה כי הפקיד סכום זה בחזרה לחשבון הפקדון, אך בהמשך חזר בו מגרסתו.

וכך התנהלה החקירה בעניין זה:

"ש: ואם אני אגיד לך שהיה אצלך משיכה בחשבון של 66,000 ₪?

ת: נכון.

ש: ובאותו יום גם הפקדת אותו חזרה לתכנית פקדון, זה נכון?

ת: זה שהיה בפקדון, בפקדון זה הפג תוקף עבר לי ויצא לחשבון, השתחרר לבחוך,

ואז כשהשתחרר, אני ראיתי, למה זה השתחרר כל הסכום הזה? אני נכנסתי

בפנים ואני שואל אותם, כי השתחרר החוזה שעשית והחוזה נגמר ואתה צריך

למשוך אותו. אז אמרתי כרגע אני צריך להפקיד אותו. אני לא צריך אותו כי אני

בעתיד רוצה אותו, ואז החזרתי אותו להפקדה."



בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 48881-12-15

(ההדגשה לא במקור – א.ר.)

(עמ' 24, ש' 12-25).

בעדותו, הצהיר התובע כי ימציא לתיק ביהמ"ש את כל תדפיסי הפקדון שבהם יצוינו המשיכות שבוצעו בו במהלך השנים (עמ' 29).
מיותר לציין כי אלו לא הומצאו.

שנית – התובע העלה שלל הגרסאות ביחס למועדי התשלומים השונים וסכומם :

בכתב התביעה נטען כי שילם לעו"ד א' את הסכומים הבאים במועדים כדלקמן (סע' 8) :

- ביום 14.11.2013 - שולם סך של 56,000 ₪.

- זמן קצר לאחר מכן - שולם סך של 4,000 ₪.

(להלן : "התשלומים הראשונים")

- חודש מאוחר יותר - שולם סך של 75,000 ₪.

(להלן : "התשלום השני")

- במועד קבלת המפתח - שולם סך של 80,000 ₪.

(להלן : "התשלום השלישי")

לכתב התביעה לא צורפה כל אסמכתא לא באשר למועדי התשלום ולא באשר לסכומם.

בתצהיריו נטען לעומת זאת כי שילם את הסכומים הבאים במועדים כדלקמן :

- ביום 14.11.2013 - שולם סך של 56,000 ₪.

- לאחר מס' ימים - הוסף סך של 4,000 ₪.

(להלן : "התשלומים הראשונים")

- ביום 29.12.2013 - "השלים" התשלום הראשוני לסכום של 73,000 ₪

(ר' סע' 23 לתצהיר מיום 29.12.2013).

(להלן : "התשלום השני").

- ביום 2.3.2014 - הפקיד סך של 80,000 ₪ לחן הנאמנות של עו"ד א'

(סע' 25 לתצהיר).

(להלן : "התשלום השלישי").

לתצהיריו צירף :

- קבלה מיום 14.11.2013 על סך 56,000 ₪ (נספח ג' לתצהיר).



בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 48881-12-15

- אישור המופנה לבנק הממשכן, חתום ע"י המוכרים וע"י עו"ד א' ובו מאשרים
הם כי עפ"י חוזה המכר מיום 14.11.2013, שנחתם בינם לבין הנתבעת, הועבר
לידיהם על חשבון מחיר הדירה, סך 73,000 ₪ נכון ליום 29.12.2013 (נספח ה'
לתצהיר).
- קבלה מיום 2.3.2014 על סך 80,000 ₪.

תנאי התשלום על פי הסכם הרכישה, היו כדלקמן:

60,000 ₪ - במועד החתימה (14.11.2013).

58,000 ₪ - עד ליום 23.1.2014.

342,000 ₪ - בשתי פעימות (בכפוף להמצאת מכתב כוונות).

80,000 ₪ - במעמד מסירת החזקה ביום 14.7.2014.

הנתבעת לעומת זאת צירפה לתצהירה קבלות בסכומים ובמועדים כדלקמן:

56,000 ₪ - ביום 14.11.2013.

4,000 ₪ - ביום 17.11.2013.

13,000 ₪ - ביום 22.12.2013.

45,000 ₪ - ביום 30.1.2014.

80,000 ₪ - ביום 2.3.2014.

וכך העיד התובע ביחס לתשלומים ששילם לטענתו ומקורם:

באשר לתשלומים הראשונים של 56,000 ₪ ו- 4,000 ש"ח:

בשני תצהיריו הראשונים טען כי יומיים לפני מועד החתימה על ההסכם, משך סך של
70,000 ₪ עבור התשלום הראשון (ע"ס 60,000 ₪ - בהתאם לחוזה) וכן "כדי לשלם
למתווך" (סעי' 15 לתצהיר מיום 23.1.2017 וסעי' 35 לתצהיר מיום 24.12.2017).

בהמשך הוסיף: "נתתי לעורך דין א' באותו מעמד רק 56,000 ₪ כי הייתי צריך לשלם גם
למתווך". (סעי' 18 לתצהיר מיום 23.1.2017).

בתצהיר הראשון, לא פורט מה היה הסכום שנדרש למתווך.

רק בתצהירו השני, טען לראשונה כי שילם עבור המתווך ועורך הדין שכ"ט בסך כולל של
15,000 ₪ (יצוין כי במהלך חקירתו, משטענה ב"כ הנתבע כי מהקבלה שצורפה עולה כי
התשלום עמד על 17,000 ₪ - שינה את גרסתו וטען כי טעה בתצהיריו).



בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 48881-12-15

במהלך חקירתו, גם גרסה זו לבשה ופשטה פנים, ככל שהתקדמה החקירה. תחילה העיד כי את הסך של 70,000 ₪ משך הוא על מנת לפרוע את התשלום השני, של 75,000 ₪ כאשר את התשלומים הראשונים פרע הוא באמצעות משיכת הסך של 66,000 ₪ (עמ' 28, ש' 1-2).

גרסה זו עומדת כאמור בניגוד לנטען בתצהיריו (ר' סע' 15 ו- 35 לתצהיריו).

בתצהירו השלישי העלה גרסה חדשה שלפיה יומיים לפני מועד החתימה על ההסכם, משך את שני הסכומים של 70,000 ₪ ו- 66,000 ₪ "כדי לשלם למוכרים את התשלום הראשון וכן לשלם למתווך" (סע' 37).

כשנשאל מדוע איפוא נבצר ממנו מלפרוע את מלוא התשלום הראשון, בהינתן כי היה בידו סך של 136,000 ₪ - סכום העולה על גובה התשלום הראשון והתשלום למתווך - השיב כי "טעה בספירה" וכי הביא עמו רק 60,000 ₪ לפגישה עם עורך הדין (עמ' 32-31 לפרוט').

עוד התברר בחקירתו כי הוא לא שילם כלל למתווך באותו יום וכי נזקק לסך של 4,000 ₪ "לנסיעה וגם לבית" (עמ' 31, ש' 15-17).

אף אחת מהגרסאות הללו לא הועלתה בתצהיריו ואף אינה עולה בקנה אחד עם האמור בהם.

לא צורפה על ידו גם כל קבלה ביחס לתשלום הנוסף של 4,000 ₪ (אלא ע"י הנתבעת). גרסה זו אף עומדת בניגוד לנטען ע"י בא כוחו בדיון מיום 12.12.2017, לפיה "שילם את מלוא הסכום שמשך באותו יום [12.11.2013] בסך של 130,000 ₪ ישירות למוכר במזומן" (שם, בעמ' 7, ש' 10-7).

באשר לתשלום השני:

גם ביחס לביצועו של התשלום השני, התגלו בקיעים וסתירות בין שלל גרסאותיו: בעוד שבכתב התביעה טען כי שילם את הסך הנ"ל של 75,000 ₪ כחודש לאחר התשלום הראשון, קרי: באמצע חודש 12/13 (סע' 8 לכתב התביעה), הרי שבתצהיריו טען כי ביום 29.12.2013 "השלים" את התשלום הראשוני למוכרים לסך של 73,000 ₪ (ר' סע' 23 לתצהיר מיום 29.12.2013). משמע: הוסיף סך של 13,000 ₪ לתשלום הראשון. דא עקא, הסכום של 13,000 ₪ לא אוזכר באף אחד מתצהיריו ולא צורפה על ידו כל קבלה בגינו (רק ע"י הנתבעת).



בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 48881-12-15

בהמשך, העלה גרסה נוספת שלפיה **שילם** (ולא "השלים") סך של 73,000 ₪ במועד שנקבע עפ"י ההסכם, קרי: ביום 23.1.2014, כאשר במועד זה היה עליו לשלם, על פי החוזה, סך של 75,000 ₪ (עמ' 56 לפרוט').

משהוצגו בפניו הקבלות על סך 45,000 ₪ ו- 13,000 ₪, טען שוב כי "טעה בספירה" וכי הביא עמו לפגישה רק 45,000 ₪ ואת היתרה השלים לאחר מכן (עמ' 57 לפרוט'). מאוחר יותר, שוב שינה את גרסתו וטען כי שילם לעורך דין סך של 73,000 ₪ ואחר כך השלים את היתרה בסך של 2,000 ₪ (עמ' 59-60 לפרוט').

לא צורפה כל אסמכתא ו/או קבלה על אף אחד מהתשלומים הנטענים, על שלל גרסאותיו. הטענה אף עומדת בניגוד ללשון המסמך, עליו ביקש הוא להסתמך – ממנו עולה כי המוכרים ועו"ד א' אך מאשרים כי עפ"י חוזה המכר הועבר לידיהם, **על חשבון מחיר הדירה**, סך של 73,000 ₪ נכון ליום 29.12.2013 (נספח ה' לתצהיר).

אף המועד הנטען ביחס לתשלום השני (23.1.2014) אינו עולה בקנה אחד עם הקבלות אשר צורפו ע"י הנתבעת שלפיהן שולם סך של 45,000 ₪ ביום 30.1.2014 (נספח א' לתצהירה) ולא כנטען, וסך נוסף של 13,000 ₪ שולם עובר לכן ביום 22.12.2013. (נספח א' לתצהירה).

באשר לתשלום השלישי:

באשר לסך של 80,000 ₪ - העיד התובע בחקירתו כי סכום זה נמשך מחשבון הפקדון שלו, לאחר "שתוקף הפקדון נגמר", והעבירו במזומן לבית הוריו (עמ' 42 לפרוט'). מיותר לציין כי לא צורפה כל אסמכתא למשיכה הנטענת כמו גם כל מסמך אחר ביחס לסכומי הפקדונות שהיו בחשבון.

אלו הם רק קצת משלל הגרסאות שהתגלו במהלך עדויותיו ביחס לסוגיה שבמחלוקת, מעבר לשינוי בגרסאותיו ביחס לסכום הנתבע (פעם 250,000 ₪, פעם 200,000 ₪) באופן שמקעקעות הן באופן ממשי את אמינותו של התובע, מעבר לבעייתיות העולה מהאסמכתאות שצורפו ומהעדרן של חלקן.

ודוק: למעט הקבלה על סך 56,000 ₪ והקבלה על סך 80,000 ₪, לא צורפה כל קבלה אחרת על אף אחד מהסכומים הנטענים.

הנתבעת לעומת זאת צירפה קבלות נוספות של 4,000 ₪, של 13,500 ₪ ושל 45,000 ₪. התובע לא כפר בקיומן של אותם קבלות ולא הכחיש אמיתותן.



בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 48881-12-15

אף על פי כן, לא זו בלבד שלא צורפו הן לאף אחד מכתבי בי-דין, אלא שסותרות הן מניה וביה את שלל גרסאותיו הן ביחס לסכומים שכביכול שילם והן ביחס למועדם. יוסף כי התובע הודה כי אין בידיו כל קבלה מקורית ולא ניתנה כל הבהרה מנין השיג את אותן קבלות שאותן כן צירף.

עדותו של התובע לא הייתה מהימנה עלי והסבריו לא יכלו להסיר את הרושם שהותירה עלי עדותו.

הימנעות מהבאת עדים:

15. בהינתן כי כל הקבלות, אף אלו אשר צורפו על ידו, רשומות על שם הנתבעת בלבד, הרי שבראש ובראשונה, זועקת ממש הימנעותו של התובע מהבאת עדים רלוונטיים, שעלולים היו לגרום לגילוי האמת בסוגיה הנדונה. כחוט השני חזר וטען התובע כי התשלומים בוצעו ישירות ממנו אל המוכרים או אל עורך הדין. כך למשל טען הוא כי שילם את הסכום של 130,000 ₪ ישירות לידי המוכרים וגם לעו"ד שילם הוא במזומן (עמ' 7 לפרוט' מיום 12.12.2017). באותו דיון אף הצהיר בא כוחו, כי "ישמח" להביא אותם כעדים וכי שוחח איתם בעניין זה (שם, שם בשי' 14-15). גם בחקירתו טען כי הוציא את הכספים מכיסו והעבירם לידי עוה"ד, בנוכחות המתווך, במשרדו של עוה"ד (עמ' 23 לפרוט'). ביחס לתשלום הסך של 56,000 ₪, העיד כי הוא זה ששילם למתווך ולעוה"ד, לאחר שהוציא את הכסף מתיקו (עמ' 23, ש' 13). ביחס לתשלום של 80,000 ₪ טען כי שילמו ישירות לידי המוכרים (עמ' 47 ו- 48 לפרוט'). בתצהירו טען גם כי הוא היה "הרוח החיה מאחורי רכישת הדירה" וכי הוא זה אשר פנה למתווך שיחפש עבורם דירה (סעי' 14 לתצהיר מיום 13.2.2018). עוד הוסף באותו תצהיר כי הוא זה אשר ניהל את ההתקשרות בינו לעו"ד א' והמתווך (סעי' 42 לתצהיר).



בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 48881-12-15

עוד העיד התובע בתצהירו כי המתווך ועוה"ד "הכינו לו" את רשימת התשלומים שעליו היה לשלם, שסומנה כנספח ד' לתצהירו, על מנת שיוכל לתכנן את צעדיו בהתאם (סעי' 41 לתצהיר).

התובע לא ביקש להביא לעדות לא את עוה"ד, לא את המתווך ולא את המוכרים. ברי כי המדובר בדמויות מרכזיות שהיה בהן אולי כדי לתרום תרומה משמעותית לחשיפת האמת ולהבהרת הסוגיה שבמחלוקת. הימנעות זו פועלת לחובתו של התובע, דווקא משום הרישום על גבי אותן קבלות על שם הנתבעת.

כלל ידוע הוא, כי אי הבאתו של עד רלוונטי יוצרת הנחה כי אילו הושמע העד, היה בכך כדי לתמוך בגרסת היריב, והסיבה לאי הבאתו היא החשש של בעל הדין מעדותו ומחשיפתו לחקירה שכנגד. בכך ניתן למעשה משקל ראייתי לראיה שלא הובאה [ראו: יעקב קדמי על הראיות (חלק שלישי) 2003, 1649-1659 והאסמכתאות שם].

אוסף כי התובע אף לא צירף מסמכים מאמתים ביחס לגובה הכספים שנצברו בפקדונות באותה עת, כמו גם סכומי המשיכה מהם ומועדם – חרף שהצהיר כי יגישם לתיק ביהמ"ש. אף הימנעות זו פועלת לחובתו.

העולה מן המקובץ, חרף סמיכות הזמנים של משיכת הסכומים של 136,000 ₪ לבין מועד החתימה על הסכם הרכישה, הרי שלנוכח הסתירות והגרסאות השונות ובהעדר כל הוכחה לסתירת הרישום על גבי הקבלות, לא מצאתי ליתן אמון בגרסתו ולא מצאתי כי נסתר הרישום על גבי אותן קבלות שצירף.

יש והסך של 60,000 ₪ אכן הוחזר לפקדון (ר' הניתוח לעיל), יש והסכום של 70,000 ₪ שימש לפרעון אחת מהמשכנתאות שניטלה או ע"י אחותו (שאולי הביאה להפסקת החיוב בהוראת הקבע של תשלומי המשכנתא מחשבונו) או לפרעון כל משכנתא אחרת שניטלה ע"י אמו או מי מבני משפחתו או לכל מטרה אחרת בלתי ידועה.

כך או כך, בהעדר כל ראיה המוכיחה כי סכומים אלו הועברו **במישרין** לידי עורך הדין או המוכרים, עבור ועל חשבון רכישת הדירה, לא מצאתי כי יש בהן כדי לתמוך בגרסתו, חרף סמיכות הזמנים.

אוסף כי ביחס לתשלום הסך של 80,000 ₪, חרף טענתו כי משך את הסכום הנ"ל מתוך כספי הפקדון, (עמ' 42 לפרוט') הרי שלא צורפה כל אסמכתא ביחס לאותה משיכה, ואף בכך יש כדי לחזק את מסקנתי.



בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 48881-12-15

לאור כל האמור מצאתי לקבוע כי לא עלה בידי התובע להרים את הנטל המוטל עליו לפיו מימן חלק מסכום הרכישה של הדירה ממקורותיו האישיים.

16. לא נעלמה מעיני הבעייתיות שבגרסת הנתבעת:

אליבא לגרסת הנתבעת, מקור המימון של הדירה הינו מהון עצמי שצברה תוך הסתייעות בבני משפחתה.

לדבריה, אמה העבירה לה סך של 100,000 ₪ ומאחותה קיבלה סך של 50,000 ₪.

עדויות האחות והאם בדבר החסכוניות שצברו לא נתמכו באסמכתאות כלשהן. אמה של הנתבעת מתקיימת מקצבת זקנה ומתגוררת יחד עם בתה (אחותה של הנתבעת). הבת מתקיימת מקצבת נכות. שתיהן מתגוררות עד היום בXXX. שתיהן מנהלות חשבון בנק משותף.

האם לא פירטה מה גובה קצבת הזקנה והאחות אף לא פירטה גובה קצבת הנכות. שתיהן יחדיו הודו כי לא הביאו עמן כספים מXXX. לטענת האחות, ישנו גורם מסוים אשר עזר לה אך אין היא יכולה להרחיב לדידו (עמ' 117).

אין איפוא בעדויות אלו של האם והאחות כדי לאשש גרסת הנתבעת. עם זאת, התובע מודה כי בסמוך למועד החתימה על חוזה הרכישה, הגיע הוא לביתן של האם והאחות בXXX וכי בביתן נספר הכסף שהיה מיועד לתשלום הראשון – כטענת הנתבעת – אם כי לטענתו המדובר בכספו שלו ולא בכסף (עמ' 17-18).

באשר למקורותיה הכספיים - לטענתה, חסכה היא חלק מהכספים מעבודתה בXXX אותם הביאה עמה לישראל, וחלקם הנוסף נצבר במהלך השנים מאז עלייתה ארצה. לדבריה, עבדה היא בXXX, ככל הנראה כמטפלת או במשק בית, מגיל צעיר מאוד והתגוררה בבית אותה משפחה לה סייעה. (ר' עמ' 79 ו- 80 לפרוט'). עוד לטענתה, עם הגעתה לישראל וטרם הולדת הקטינות, עבדה היא שעות מרובות ולעתים אף בשתי עבודות, תוך שהיא חוסכת "שקל ושקל".



בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 48881-12-15

לדבריה, נהגה היא לחסוך סכום של כ – 2,000 ₪ לחודש מתוך משכורתה שכן לא נזקקה לסכומים משמעותיים למחייתה (ר' עמ' 84 לפרוט'), כאשר את מרבית המזון לכלכלתה, קיבלה היא מאמה (עמ' 85-86 לפרוט').

משנולדו בנותיה החל התובע להעביר לידיה סכומים מכובדים, כהודאתו, ומהם חסכה כספים נוספים אשר אף הם שימשו לרכישת הבית.

את מרבית חסכוניותה שמרה היא, לדבריה, בביתה, במזומן (עמ' 90 לפרוט').

לתמיכה בטענתה, צירפה הנתבעת תדפיסי חשבון שמהם עולה כי מאמצע שנת 2012 ועד לתחילת שנת 2013 הופקדו לחשבונה משכורות מחברת שירותי כח אדם בסכומים הנעים בין 3,000 ₪ ל – 5,000 ₪ כאשר בהמשך קיבלה הבטחת הכנסה בסכום של כ – 2,800 ₪.

עיון בתדפיסי החשבון מעלה כי ביום 14.5.2013 משכה במזומן מחשבון הפק"מ סך של 10,000 ₪ ומשיכה נוספת באותו סכום בוצעה ביום 30.6.2013. סכום נוסף בסך 11,250 ₪ נמשך במזומן מחשבונה ב – 26.8.2013; סכום נוסף של 2,750 ₪

ב – 9.9.2013 וסך של 2,890 ₪ ביום 30.9.2013. סה"כ בוצעו משיכות מחשבונה, בסמוך למועד החתימה על הסכם הרכישה בסך של כ – 37,000 ₪.

התובע אף אישר את העובדה כי הנתבעת שילמה מ "הונה העצמי" סך של 15,000 ₪ (ר' סע' 10 לכתב תביעתו), חרף שהכחיש נתון זה במהלך חקירתו ואחר כך חזר בו מהכחשה זו לכשעומת עם האמור בכתב הגנתו בתובענה למזונות.

יש בכל אלה כדי לתמוך לכאורה בגרסתה כי אכן צברה סכומי כסף במהלך השנים ומצאתי ליתן אמון בגרסתה בדבר צבירת כספים במזומן מתוך כלל מקורותיה הכספיים שעמדו לרשותה.

אמנם לא הוכח סכומם של כספים אלה, ואולם מצאתי לקבל את גרסתה, חרף התמיהות שעלו מגרסתה ומגרסת עדיה.



בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 48881-12-15

יובהר כי תמיהות אלו, אף שאין לבטלן, אינן יכולות להוות תחליף לראיות של ממש שאותן היה על התובע להביא בתמיכה לגרסתו ואין בכוחן של תמיהות אלה כדי להוות משקל נגדי ראוי לנטל ההוכחה המוטל עליו.

17. גם אם תמצוי לומר כי כפות המאזניים הינן מעויינות, הרי שההכרעה המשפטית הנובעת מכך היא שהתובע לא הוכיח את תביעתו כנדרש ממנו (ר' י. קדמי "על הראיות", חלק רביעי, מהדורה משולבת ומעודכנת, התש"ע – 2009, בעמ' 1759 ור' ההפניה שם לע.א. 7303/01 נאדמון נ' עסאף).

אשר על כן ולנוכח כל האמור לעיל, מורה על דחיית התובענה.

הנני מחייבת את התובע בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך של 10,000 ₪.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג ניסן תשע"ט, 28 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.

רות אטדגי-פריאנטה, שופטת